

DZIENNIK URZĘDOWY

GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

Warszawa, dnia 1 czerwca 1977 r.

Nr 3

Poz. 8—13

TREŚĆ

ZARZĄDZENIA

Poz.		Str.
8 — nr 7	Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 26 lutego 1977 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia studiów doktoranckich w Wydziale Wychowania Fizycznego Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie i w Instytucie Naukowym Kultury Fizycznej w Warszawie	13
9 — nr 9	Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 19 marca 1977 r. w sprawie cen usług hotelarskich	14
10 — nr 11	Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 23 marca 1977 r. w sprawie organizacji jednolitego systemu informacji turystycznej	19
11 — nr 12	Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 14 maja 1977 r. zmieniające zarządzenie w sprawie struktury organizacyjnej Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu	24
12 — nr 15	Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 14 maja 1977 r. w sprawie cen usług campingowych	24

OBWIESZCZENIE

13 — Dyrektora Departamentu Prawno-Organizacyjnego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 27 lutego 1977 r. o sprostowaniu błędów w Dzienniku Urzędowym GKKFiT Nr 6 i 7 z 1976 r.	26
---	----

8

ZARZĄDZENIE Nr 7

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 26 lutego 1977 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia studiów doktoranckich w Wydziale Wychowania Fizycznego Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie i w Instytucie Naukowym Kultury Fizycznej w Warszawie.

Na podstawie § 2 ust. 1 i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 17 grudnia 1976 r. w sprawie studiów doktoranckich (Dz. U. Nr 41, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 40 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 16 czerwca 1969 r. w sprawie utworzenia studiów doktoranckich w Wydziale Wychowania Fizycznego Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie i w Instytucie Naukowym Kultury Fizycznej w Warszawie (Dz. Urz. GKKFiT Nr 8, poz. 27) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Ramowy program, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie do studiów doktoranckich rozpoczętych przed dniem 30 grudnia 1976 r.; ramowy program studiów doktoranckich rozpoczętych po dniu 30 grudnia 1976 r. określa odrębna decyzja Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki”;

2) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. Do uczestników odbywających studia doktoranckie w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 17 grudnia 1976 r. w sprawie studiów doktoranckich (Dz. U. Nr 41, poz. 243) stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że uczestnik może złożyć kierownikowi jednostki prowadzącej studia doktoranckie pisemne oświadczenie, iż przystępuje do dalszego ich odbywania na zasadach określonych w tym rozporządzeniu”;

3) skreśla się wyrazy „i Instytut Naukowy Kultury Fizycznej w Warszawie” bez względu na zastosowany przypadek, ilekroć występują w zarządzeniu.

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu: B. Kapitan

9

ZARZĄDZENIE Nr 9

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 19 marca 1977 r.

w sprawie cen usług hotelarskich.

Na podstawie § 10 ust. 13 uchwały nr 271 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1974 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu (Monitor Polski z 1977 r. Nr 40, poz. 233 i z 1975 r. Nr 19, poz. 118) zarządza się, co następuje:

Przepisy ogólne

§ 1.

1. Zarządzenie określa maksymalne ceny usług hotelarskich oraz zasady i tryb ustalania cenników tych usług w ogólnie dostępnych zakładach hotelarskich jednostek gospodarki społecznej i nie społecznej.

2. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio do cen:

- 1) usług hotelarskich świadczonych w domkach turystycznych,
- 2) ogólnie dostępnych usług hotelarskich świadczonych przez zakładowe domy wypoczynkowe oraz inne środowiskowe zakłady hotelarskie.

3. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do cen usług hotelarskich świadczonych w pokojach gościnnych oraz schroniskach Polskiego Towarzystwa Schronisk Młodzieżowych.

§ 2.

Wysokość cen usług hotelarskich, zwanych dalej „usługami”, uzależnia się od:

- 1) rodzaju i kategorii zakładu hotelarskiego lub domku turystycznego,
- 2) rodzaju i wyposażenia pokoju lub domku turystycznego,
- 3) jakości świadczonych usług.

Ceny usług w różnych zakładach

§ 3.

Ustala się tablele cen usług:

- 1) w hotelach kategorii cztery gwiazdki i pensjonatach kategorii pierwszej, stanowiącą załącznik nr 1 do zarządzenia,
- 2) w hotelach kategorii trzy gwiazdki i pensjonatach kategorii drugiej, stanowiącą załącznik nr 2 do zarządzenia,
- 3) w hotelach kategorii dwie gwiazdki i pensjonatach kategorii trzeciej, stanowiącą załącznik nr 3 do zarządzenia,
- 4) w hotelach kategorii jedna gwiazdka stanowiącą załącznik nr 4 do zarządzenia,
- 5) w domkach turystycznych, stanowiącą załącznik nr 5 do zarządzenia.

§ 4.

1. Ceny usług w domach wycieczkowych, motelach i schroniskach ustala się na poziomie cen usług w hotelach, jak następuje:

Rodzaj zakładu hotelarskiego	Kategoria	Ceny jak w hotelu kategorii
Schronisko	I	***
	II	**
	III	*
	IV	* zmniejszone o 10%
Dom wycieczkowy lub motel	I	*** zmniejszone o 10%
	II	** zmniejszone o 5%
	III	*
	IV	* zmniejszone o 10%

2. Zmniejszone ceny, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą pokoi 1- i 2-osobowych.

§ 5.

1. Ceny usług pensjonatowych, przez które rozumie się usługi hotelarskie łącznie z całodziennym wyżywieniem, ustala się doliczając do ceny usługi hotelarskiej koszty wyżywienia według cen detalicznych surowca zwiększonych w I kategorii o narzut w dowolnej wysokości, w II kategorii — w wysokości do 100%, a w III kategorii — do 80%.

2. Wysokość narzutu ustala dyrektor (kierownik) pensjonatu, a zatwierdza jednostka nadrzędna.

Rodzaje cen

§ 6.

Ustala się trzy rodzaje cen:

- 1) normalne,
- 2) zniżkowe,
- 3) usług zleczanych przez polskie biuro podróży.

§ 7.

1. Do korzystania z usług po cenach zniżkowych są uprawnieni:

- 1) obywatele polscy:
 - a) delegowani służbowo,
 - b) zatrudnieni na podstawie umowy o pracę,
 - c) prowadzący gospodarstwa rolne,
 - d) renciści i emeryci,
 - e) młodzież szkolna i akademicka,
 - f) członkowie rodzin zamieszkałych wspólnie z osobami wymienionymi pod lit. a)–e),
 - g) legitymujący się dowodem tożsamości lub paszportem konsularnym.
- 2) cudzoziemcy:
 - a) personel przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, akredytowanych w Polsce,

- b) stali korespondenci prasy, radia i telewizji zagranicznej, akredytowani w Polsce,
 - c) studenci otrzymujący stypendia państwowe od Rządu PRL,
 - d) delegowani z ramienia Organizacji Narodów Zjednoczonych i pokrywający koszty z funduszy złotówkowych dobrowolnych składek Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na rzecz Organizacji Narodów Zjednoczonych,
 - e) zatrudnieni na warunkach umowy o pracę przez polskie instytucje lub przedsiębiorstwa uspołecznione,
 - f) inni cudzoziemcy na podstawie odrębnych decyzji Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.
2. Zniżkowe ceny sezonowe mogą być stosowane:
- 1) w miastach wojewódzkich przez cały rok,
 - 2) w miejscowościach turystyczno-wypoczynkowych w czasie trwania sezonów turystycznych (letniego i zimowego),
 - 3) w miejscowościach mających inne walory sprzyjających napływowi podróżnych (np. targi, imprezy sportowe, festiwale) — w okresie ich występowania.

§ 8.

- 1. Ceny usług zleczanych przez polskie biura podróży stosuje się, jeżeli z usług tych korzystają cudzoziemcy.
- 2. Ceny, o których mowa w ust. 1, nie mogą być niższe od cen zniżkowych.
- 3. Do polskich biur podróży zalicza się wszystkie centralne biura turystyki zagranicznej, Centralny Ośrodek Sportu oraz państwowe terenowe przedsiębiorstwa turystyczne.

§ 9.

Okresy stosowania cen normalnych oraz cen usług zleczanych przez polskie biura podróży w czasie pełnego sezonu i sezonu określa załącznik nr 6 do zarządzenia.

Indywidualny tryb ustalania cen

§ 10.

- 1. Maksymalne ceny usług świadczonych w niektórych zakładach hotelarskich mogą być ustalane indywidualnie, a w szczególności:
 - 1) w hotelach kategorii lux (*****) oraz w zakładach hotelarskich wybudowanych w ramach importu dewizowego lub według wymagań obowiązujących w międzynarodowych systemach hotelarskich, jak Holiday Inn, Intercontinental Hotels Corporation i Nowotele;
 - 2) w różnych zakładach hotelarskich:
 - a) położonych w miejscowościach mających szczególne walory turystyczne lub inne sprzyjające napływowi podróżnych,
 - b) usytuowanych w obiektach zabytkowych,
 - c) spełniających znacznie wyższe wymagania od obowiązujących w kategorii, do której zostały zaliczone.
- 2. Ceny, o których mowa w ust. 1, są ustalane:
 - 1) dla zakładu hotelarskiego kategorii III lub IV — decyzją dyrektora (kierownika) takiego zakładu, podejmowaną na podstawie pozytywnej opinii właściwej wojewódzkiej komisji do spraw kategorii i rekomendacji zakładów hotelarskich oraz za zgodą właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego;
 - 2) dla zakładu hotelarskiego kategorii lux (*****), I (****) i II (***) — decyzją Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki podejmowaną na wniosek naczelnego organu (któremu podporządkowany jest taki zakład hotelarski), pozytywnie zaopiniowany przez Resortową Komisję do Spraw Kategorii i Rekomendacji Zakładów Hotelarskich.

Dodatkowe opłaty — podwyższanie cen

§ 11.

- 1. Ustala się dodatkową opłatę w wysokości 15 zł za pierwszą dobę usługi.
- 2. Opłaty określone w ust. 1 nie pobiera się w hotelach kategorii lux (****) oraz za usługi w apartamentach.

§ 12.

Maksymalna opłata za korzystanie z dodatkowego miejsca noclegowego nie może przekroczyć:

- 1) 30% ceny miejsca noclegowego w danym pokoju — za dodatkowe miejsce wchodzące w skład stałego wyposażenia pokoju, nie mniej jednak niż 15 zł za dobę;
- 2) 20% ceny miejsca noclegowego w danym pokoju — za miejsce dostawione na życzenie gościa zakładu hotelarskiego, nie mniej jednak niż 10 zł za dobę.

§ 13.

Opłata za kąpiel w wannie w łazience ogólnej wynosi 15 zł, włącznie z udostępnieniem kąpielacemu się mydła i ręcznika.

§ 14.

Zniżkowe ceny usług świadczonych w pokojach posiadających:

- 1) powierzchnię większą o co najmniej 2 m od obowiązujących wymagań,
 - 2) atrakcyjny widok (na morze, jezioro, góry itd.),
 - 3) komfortowe urządzenia sanitarne,
- mogą być wyższe o 10% (za każdy z określonych w pkt 1—3 elementów) od cen ustalonych dla zakładu hotelarskiego danej kategorii.

§ 15.

- 1. Zniżkowe ceny mogą być podwyższone o 10% w miejscowościach turystyczno-wypoczynkowych oraz mających inne walory sprzyjające napływowi podróżnych.
- 2. Decyzje o podwyższeniu cen w miejscowościach, o których mowa w ust. 1, podejmuje dyrektor (kierownik) zakładu hotelarskiego za zgodą właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 16.

W pokojach większych niż 4-osobowe wyposażonych w urządzenia sanitarne podwyższa się cenę jednego miejsca noclegowego o 5 zł za każde takie urządzenie (WC, umywalka, wanna lub natrysk).

Obniżanie cen

§ 17.

- 1. Jeżeli 2-osobowy pokój lub domek turystyczny wynajęła jedna osoba, cena podlega obniżeniu o 20%.
- 2. Jeżeli 2-osobowy pokój lub domek turystyczny wynajęła jedna osoba delegowana służbowo, cena podlega obniżeniu o 33%, jednak nie więcej niż do wysokości limitów określonych odrębnymi przepisami.

§ 18.

- 1. Usługi dzieciom poniżej lat 7 świadczone są nieodpłatnie, jeżeli nie korzystają z odrębnego miejsca noclegowego.
- 2. Ceny usług świadczonych dzieciom w wieku 7 do 14 lat obniża się o 50%, nie więcej jednak niż do 15 zł.

§ 19.

1. Pokój z łazienką powinien być wyposażony w WC, umywalkę oraz wannę lub natrysk.

2. Jeżeli w pokoju z łazienką brak jest niektórych urządzeń sanitarnych (ust. 1) lub są one nieczynne, cenę należy obniżyć o 1/3 różnicy między ceną za pokój z łazienką a bez łazienki — za każde urządzenie nieczynne lub jego brak.

§ 20.

1. Ceny podlegają obniżeniu w razie:

- 1) niedogodnego usytuowania pokoju, przez które rozumie się w szczególności:
 - a) położenie pokoju na poddaszu,
 - b) położenie pokoju na IV i wyżej kondygnacji, jeżeli budynek nie ma windy osobowej lub jest ona nieczynna,
 - c) szczególnie niedogodne usytuowanie otworu okiennego w pokoju (np. widok na zaplecze gospodarcze);
- 2) okresowego niedoposażenia pokoju, w porównaniu z obowiązującymi wymaganiami kategoryzacyjnymi;
- 3) okresowego pogorszenia jakości świadczonej usługi.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, cena podlega stosownemu obniżeniu w granicach do 50%, nie mniej jednak niż o 10% za każdą niedogodność.

§ 21.

1. Zakłady hotelarskie mogą udzielić zniżek:

- 1) wycieczkom, zwłaszcza młodzieży szkolnej i akademickiej oraz organizowanym przez polskie instytucje i organizacje turystyczne,
- 2) organizacjom sportowym,
- 3) delegowanym służbowo do wysokości limitów określonych odrębnymi przepisami,
- 4) członkom organizacji społecznej, w ramach której prowadzony jest zakład hotelarski — po uzyskaniu zgody Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki,
- 5) w innych wypadkach uzasadnionych względami ekonomicznymi, handlowymi lub zwyczajowymi.

2. Zakłady hotelarskie instytucji i organizacji sportowych oraz ośrodków sportu i rekreacji obowiązane są udzielać organizacjom sportowym zniżek w wysokości co najmniej 25%.

3. Zakłady hotelarskie kategorii II (***) i niższych obowiązane są udzielać osobom delegowanym służbowo zniżek do wysokości limitów określonych odrębnymi przepisami.

Ustalanie cenników usług

§ 22.

1. Cenniki usług w poszczególnych zakładach hotelarskich ustalają dyrektorzy (kierownicy) tych zakładów.

2. Cenniki usług powinny określać konkretne ceny wynajmu poszczególnych pokoi, domków turystycznych oraz miejsc noclegowych, z podziałem na:

- 1) ceny normalne, niżkowe i usług świadczonych polskim biurom podróży,
- 2) ceny w pełnym sezonie, sezonowe i poza sezonem (podstawowe) oraz okresy ich stosowania.
3. Ceny usług podlegają zaokrągleniu do 1 zł.
4. Cenniki usług w poszczególnych zakładach hotelarskich podlegają zatwierdzeniu przez jednostki nadrzędne nad tymi zakładami.

§ 23.

Ilećkolwiek w zarządzeniu użyto określenia „dyrektor (kierownik zakładu hotelarskiego”, „jednostka nadrzędna” lub „organ naczelny”, należy przez to rozumieć w odniesieniu do prywatnych zakładów hotelarskich — ich właścicieli.

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 24.

Umowy hotelowe zawarte przed wejściem w życie zarządzenia rozliczane są według cen obowiązujących dotychczas.

§ 25.

W zarządzeniu nr 28 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 6 maja 1968 r. w sprawie maksymalnych cen usług turystycznych świadczonych w obozowiskach oraz w domkach campingowych (Dz. Urz. z 1972 r. Nr 7 poz. 25) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się wyrazy „domki campingowe” bez względu na użyty przypadek, ilećkolwiek występują w zarządzeniu z wyjątkiem § 4 i 5;
- 2) w załączniku do zarządzenia:
 - a) w tabeli skreśla się lp. 6 i 7,
 - b) w uwagach do tabeli w pkt 1 skreśla się wyrazy: „z wyjątkiem opłaty za oddzielne miejsce w domku campingowym” oraz pkt 2 i 3.

§ 26.

Tracą moc:

- 1) zarządzenie nr 35 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 26 maja 1969 r. w sprawie maksymalnych opłat w pensjonatach (Dz. Urz. GKKFiT z 1969 r. Nr 6, poz. 21, z 1971 r. Nr 3, poz. 13 i z 1972 r. Nr 1, poz. 6 i z 1976 r. Nr 1, poz. 2),
- 2) zarządzenie nr 41 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 20 czerwca 1969 r. w sprawie maksymalnych cen usług noclegowych w domach wycieczkowych, schroniskach i motelach (Dz. Urz. GKKFiT z 1969 r. Nr 6, poz. 22, z 1971 r. Nr 3, poz. 14, z 1972 r. Nr 1, poz. 4, z 1973 r. Nr 5, poz. 26 i z 1976 r. Nr 1, poz. 1),
- 3) § 3—11 zarządzenia nr 22 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 18 marca 1975 r. w sprawie kategorii hoteli oraz maksymalnych cen usług noclegowych w hotelach (wraz z późniejszymi zmianami),
- 4) decyzja Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 31 grudnia 1969 r. w sprawie wykazu miejscowości posiadających szczególne walory turystyczno-wypoczynkowe (Dz. Urz. GKKFiT Nr 1, poz. 14 wraz z późniejszymi zmianami),
- 5) decyzja nr 22/EF/76 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 19 czerwca 1976 r. w sprawie cen za usługi świadczone w domkach campingowych.

§ 27.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1977 r.

Przewodniczący Komitetu: *B. Kapitan*

Załączniki do zarządzenia nr 9 Przewodniczącego
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki
z dnia 19 marca 1977 r. (poz. 9).

Załącznik nr 1

Tabela cen usług w hotelach kategorii cztery gwiazdki (****) i pensjonatach kategorii pierwszej

w złotych

Lp.	Pokój	Cena za dobę							
		normalna			usług zleczanych przez polskie biura podróży			zniżkowa	
		pełny sezon	sezon	poza sezonem	pełny sezon	sezon	poza sezonem	sezo- nowa	podsta- wowa
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Apartament (dwupokojowy) 1-osobowy	1330	1190	1000	620	500	400	400	320
2	Apartament (dwupokojowy) 2-osobowy	1530	1390	1160	750	600	500	450	380
3	Apartament 3-pokojowy	1890	1730	1530	1000	800	600	530	440
4	1-osobowy z łazienką	550	480	380	310	250	200	200	160
5	1-osobowy bez łazienki	480	380	280	250	210	150	160	120
6	2-osobowy z łazienką	800	630	500	500	420	320	300	250
7	2-osobowy bez łazienki	660	530	400	400	340	260	230	180
8	3-osobowy z łazienką*)	320	250	200	200	170	130	120	100
9	3-osobowy bez łazienki*)	270	210	160	160	135	100	90	70
10	4-osobowy z łazienką*)	280	220	180	180	140	110	120	100
11	4-osobowy bez łazienki*)	230	190	140	140	120	90	90	70

*) Cena dotyczy miejsca w pokoju.

Załącznik nr 2

Tabela cen usług w hotelach kategorii trzy gwiazdki (***) i pensjonatach kategorii drugiej

w złotych

Lp.	Pokój	Cena za dobę							
		normalna			usług zleczanych przez polskie biura podróży			zniżkowa	
		pełny sezon	sezon	poza sezonem	pełny sezon	sezon	poza sezonem	sezo- nowa	podsta- wowa
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Apartament (dwupokojowy) 1-osobowy	560	500	380	370	300	250	280	220
2	Apartament (dwupokojowy) 2-osobowy	800	730	630	480	440	360	300	240
3	Apartament 3-pokojowy	1000	950	820	700	570	420	360	290
4	1-osobowy z łazienką	410	350	250	250	210	170	140	110
5	1-osobowy bez łazienki	350	250	180	210	170	130	110	80
6	2-osobowy z łazienką	560	460	330	420	340	260	200	160
7	2-osobowy bez łazienki	500	400	260	320	260	180	160	120
8	3-osobowy z łazienką*)	220	180	130	170	140	100	80	60
9	3-osobowy bez łazienki*)	190	160	100	130	100	70	60	45
10	4-osobowy z łazienką*)	200	160	120	150	120	90	80	60
11	4-osobowy bez łazienki*)	175	140	90	115	100	70	60	45
12	5—8-osobowy*)	135	90	65	90	80	55	45	35
13	powyżej 8 osób*)	125	80	55	75	70	50	45	35

*) Cena dotyczy miejsca w pokoju.

Tabela cen usług w hotelach kategorii dwie gwiazdki (**) i pensjonatach kategorii trzeciej

w złotych

Lp.	Pokój	Cena za dobę							
		normalna			usług zleczanych przez polskie biura podróży			zniżkowa	
		pełny sezon	sezon	poza sezonem	pełny sezon	sezon	poza sezonem	sezo- nowa	podsta- wowa
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	1-osobowy z łazienką	370	310	220	210	170	150	100	80
2	1-osobowy bez łazienki	310	220	160	140	120	90	80	60
3	2-osobowy z łazienką	500	410	300	320	280	220	150	120
4	2-osobowy bez łazienki	450	360	230	260	220	160	120	90
5	3-osobowy z łazienką*)	200	160	120	120	100	80	60	50
6	3-osobowy bez łazienki*)	180	140	100	95	80	60	50	40
7	4-osobowy z łazienką*)	190	150	115	110	95	75	60	50
8	4-osobowy bez łazienki*)	170	120	90	90	75	55	50	40
9	5—8-osobowy bez łazienki*)	130	85	60	80	65	50	35	30
10	powyżej 8 osób bez łazienki*)	100	75	50	70	55	40	35	30

*) Cena dotyczy miejsca w pokoju.

Tabela cen usług w hotelach kategorii z jedną gwiazdką (*) czwartej

w złotych

Lp.	Pokój	Cena za dobę							
		normalna			usług zleczanych przez polskie biura podróży			zniżkowa	
		pełny sezon	sezon	poza sezonem	pełny sezon	sezon	poza sezonem	sezo- nowe	podsta- wowa
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	1-osobowy z łazienką	330	280	190	190	150	130	90	70
2	1-osobowy bez łazienki	280	200	140	130	110	80	70	50
3	2-osobowy z łazienką	450	370	260	280	260	200	130	100
4	2-osobowy bez łazienki	400	300	190	240	200	140	100	80
5	3-osobowy z łazienką*)	180	145	100	110	95	75	50	40
6	3-osobowy bez łazienki*)	150	100	70	90	75	55	40	35
7	4-osobowy z łazienką*)	160	135	90	100	85	70	50	40
8	4-osobowy bez łazienki*)	140	90	65	85	70	50	40	35
9	5—8-osobowy bez łazienki*)	110	70	55	70	55	40	30	25
10	powyżej 8 osób bez łazienki*)	90	60	45	60	50	35	30	25

*) Cena dotyczy miejsca w pokoju.

Tabela cen usług w domkach turystycznych

1. Ustala się tabelę cen usług w domkach turystycznych:

w złotych

Lp.	Rodzaj usługi	Cena za dobę					
		kategoria zakładu hotelarskiego — campingu					
		normalna			zniżkowa		
		I	II	III	I	II	III
1	2	3	4	5	6	7	8
1	domki 1-pokojowy 2-osobowy						
	kategoria I	200	180	160	100	90	80
	kategoria II	180	160	140	90	80	70
	kategoria III	160	140	120	80	70	60

1	2	3	4	5	6	7	8
2	domek 2-pokojowy 2-osobowy						
	kategoria I	320	300	280	160	150	140
	kategoria II	300	280	260	150	140	130
	kategoria III	280	260	240	140	130	120
3	miejsce w pokoju 3—4-osobowym						
	kategoria I	80	70	60	40	35	30
	kategoria II	70	60	50	35	30	25
	kategoria III	60	50	40	30	25	20

2. Ceny usług świadczonych w wielopokojowych domkach turystycznych określa się według zasad dotyczących jednopokojowych domków 2-osobowych oraz 3—4-osobowych. Cenę pokoju jednoosobowego ustala się według zasad dotyczących jednopokojowego domku 2-osobowego, zmniejszoną o 50%.

3. Ceny normalne podlegają obniżeniu o 25%, jeżeli usługi są świadczone polskim biuram podróży.

4. Ceny usług hotelarskich w domkach turystycznych podlegają obniżeniu w razie pogorszenia warunków mieszkalnych z tytułu:

- 1) braku oświetlenia elektrycznego w pokojach,
- 2) braku bieżącej wody w domku (dotyczy tylko domków nie posiadających umywalk z ciepłą wodą),

3) złego stanu technicznego domku,

4) określonych braków w wyposażeniu wnętrza domku.

5. W wypadkach, o których mowa w ust. 4, cena podlega stosownemu obniżeniu w granicach do 40%, nie mniej jednak niż o 10% za każdą niedogodność.

6. Ceny usług podlegają podwyższeniu o 10% za każde urządzenie sanitarne z bieżącą zimną wodą zainstalowane w domku lub pokoju, a dodatkowo o 5% za każde urządzenie posiadające ciepłą wodę.

7. W sprawach nie uregulowanych niniejszym załącznikiem stosuje się ogólne zasady ustalenia cen usług określone zarządzeniem.

Załącznik nr 6

Okresy stosowania cen normalnych oraz zlecanych przez polskie biura podróży w czasie pełnego sezonu i sezonu

Lp.	Miejscowość	Pełny sezon	Sezon
1	Warszawa	—	cały rok
2	Kraków	—	cały rok
3	Gdańsk, (Gdynia, Sopot)	—	cały rok
4	Katowice	—	cały rok
5	Wrocław	—	cały rok
6	Poznań	1.06—30.06 oraz 1.09—30.09	1.03—31.03 1.05—31.05 1.07—31.08 1.10—31.10
7	Szczecin	—	1.05—31.10
8	Częstochowa	—	1.05—30.09
9	Miejscowości górskie*)	21.12—6.01 15.02—31.03 1.06—30.09	7.01—14.02 1.04—31.05
10	Miejscowości nadmorskie	—	1.06—30.09
11	Pozostałe miejscowości	—	1.06—30.09

*) Miejscowości górskie, w których dopuszcza się pełny sezon, określają odrębne decyzje Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki,

10

ZARZĄDZENIE Nr 11

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 23 marca 1977 r.

w sprawie organizacji jednolitego systemu informacji turystycznej.

Na podstawie § 1 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. z 1960 r. Nr 38, poz. 224 i z 1973 r. Nr 51, poz. 287) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Jednolity system informacji turystycznej tworzą:

- 1) Centralny Ośrodek Informacji Turystycznej, stanowiący jednostkę organizacyjną Zjednoczenia Gospodarki Turystycznej,
- 2) wojewódzkie ośrodki informacji turystycznej, stanowiące jednostki organizacyjne państwowych wojewódzkich przedsiębiorstw turystycznych,
- 3) punkty informacji turystycznej.

2. Wojewódzkie ośrodki informacji turystycznej mogą mieć wojewódzki lub międzywojewódzki zasięg działania, zgodny z zasięgiem wojewódzkiego przedsiębiorstwa turystycznego.

3. Wojewódzkim ośrodkiem informacji turystycznej wyznaczonym przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki mogą być zlecone zadania na rzecz regionów turystycznych obejmujących kilka województw.

§ 2.

Zasady organizacji jednolitego systemu informacji turystycznej określa załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 3.

1. Ustala się znak informacji turystycznej przedstawiający litery „it” w kolorze białym na niebieskim tle, oznaczający siedzibę punktu informacji turystycznej.

2. Wzór znaku określa załącznik nr 2 do zarządzenia.

3. Znaki informacji turystycznej dla kierujących pojazdami określają odrębne przepisy ustalone przez Ministra Komunikacji.

§ 4.

1. Punkty informacji turystycznej tworzone są w całym kraju, stosownie do potrzeb przez jednostki organizacyjne będące członkami porozumień terenowo-branżowych, zgodnie z wytycznymi komisji tych porozumień.

2. Zaleca się jednostkom organizacyjnym działającym w zakresie turystyki, nie określonym w ust. 1, tworzenie punktów informacji turystycznej.

3. Koszty utrzymania punktów informacji turystycznej pokrywają instytucje i organizacje, w których te punkty działają.

§ 5.

Projekt planu działalności Centralnego Ośrodka wraz z zestawieniem kosztów podlega zatwierdzeniu:

- 1) przez dyrektora naczelnego Zjednoczenia Gospodarki Turystycznej w części dotyczącej jednostek zgrupowanych i nadzorowanych przez ZGT,

- 2) przez Komisję Ogólnobranżową w dziedzinie turystyki — w części dotyczącej zadań finansowanych z wydzielonej części funduszu ogólnobranżowego, a wykonywanych na rzecz:

a) całej branży,

b) poszczególnych regionów, realizowanych przez wyznaczone wojewódzkie ośrodki.

§ 6.

Projekty planów wojewódzkich ośrodków wraz z zestawieniem kosztów podlegają zatwierdzeniu:

- 1) przez dyrektora wojewódzkiego przedsiębiorstwa turystycznego — w części dotyczącej zadań finansowanych ze środków przedsiębiorstwa,
- 2) przez komisję terenowobranżową w dziedzinie turystyki — w części dotyczącej zadań finansowanych z wydzielonej części funduszu terenowobranżowego, a wykonywanych na rzecz całej branży danego województwa.

§ 7.

Planowanie i finansowanie działalności punktów informacji turystycznej jest dokonywane przez jednostki organizacyjne, w których punkty działają.

§ 8.

Sprawozdania z działalności Centralnego Ośrodka i wojewódzkich ośrodków wraz z zestawieniem wydatków podlegają zatwierdzeniu przez jednostki zatwierdzające ich plany.

§ 9.

Zakres danych dla celów sprawozdawczości statystycznej, z działalności informacji turystycznej oraz rodzaje wzorów sprawozdawczych, tryb ich sporządzania i przekazywania określają odrębne przepisy Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, ustalone w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym.

§ 10.

Naczelnny dyrektor Zjednoczenia Gospodarki Turystycznej ustala:

- 1) zakres i rodzaj wiadomości dla celów informacji turystycznej oraz tryb ich przekazywania przez organizacje turystyczne i instytucje zainteresowane rozwojem turystyki,
- 2) zakres informacji udzielanych przez punkty informacji turystycznej oraz usług świadczonych przez te punkty.

§ 11.

Tracą moc:

- 1) zarządzenie nr 98 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 31 maja 1963 r. w sprawie organizacji jednolitego systemu informacji turystycznej (Dz. Urz. GKKFiT Nr 6, poz. 32),
- 2) zarządzenie nr 218 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 14 listopada 1963 r. w sprawie trybu powoływania wojewódzkich (regionalnych) ośrodków informacji turystycznej podległych terenowym komitetom kultury fizycznej i turystyki.

§ 12.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1977 r.

Przewodniczący Komitetu: B. Kapitan

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 11 Przewodniczącego
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki
z dnia 23 marca 1977 r. (poz. 10).

ZASADY ORGANIZACJI JEDNOLITEGO SYSTEMU INFORMACJI TURYSTYCZNEJ

Przepisy ogólne

§ 5.

§ 1.

Celem jednolitego systemu informacji turystycznej jest:

- 1) zapewnienie na terenie całego kraju informacji turystycznej w zakresie określonym zarządzeniem,
- 2) popularyzacja mało znanych regionów i miejscowości turystyczno-wypoczynkowych,
- 3) prawidłowe rozmieszczenie ruchu turystycznego w zależności od możliwości recepcyjnych poszczególnych regionów i miejscowości,
- 4) zwiększenie zainteresowania turystów zagranicznych Polską jako krajem recepcji turystycznej.

§ 2.

1. Jednolity system informacji turystycznej obejmuje podstawowe informacje z zakresu:

- 1) usług świadczonych turystom krajowym i zagranicznym (noclegi, wyżywienie, komunikacja, inne usługi turystyczne),
- 2) krajoznawstwa (obiekty krajoznawcze i przyrodnicze, folklor, architektura, przemysł i rolnictwo itp.),
- 3) kultury (muzea, teatry, wystawy, festiwale, imprezy kulturalne i sportowe itp.),
- 4) ułatwień i udogodnień dla ruchu turystycznego (trasy turystyczne, szlaki turystyczne, wycieczki, rajdy, spływy oraz inne formy turystyki).

2. Poszczególne ogniwa służby informacji turystycznej powinny, w zależności od możliwości i potrzeb, obejmować swoim zakresem także zagadnienia stanowiące przedmiot informacji specjalistycznej (np. turystykę kwalifikowaną).

§ 3.

Do podstawowych środków działania ogniw informacji turystycznej należy:

- 1) zbieranie, opracowywanie i rozpowszechnianie materiałów informacyjnych z zakresu turystyki, w tym serwisów informacyjnych,
- 2) udzielanie informacji turystycznej,
- 3) wydawanie turystycznych wydawnictw informacyjno-reklamowych,
- 4) współpraca z prasą, radiem, telewizją oraz filmem w zakresie informacyjno-propagandowym i reklamowym,
- 5) współdziałanie w organizowaniu wystaw i pokazów turystyczno-krajoznawczych.

Organizacja służby informacji turystycznej

§ 4.

1. Organizacja służby informacji turystycznej obejmuje:

- 1) ośrodki dyspozycyjno-koordynacyjne,
- 2) punkty informacji turystycznej.
2. Do ośrodków dyspozycyjno-koordynacyjnych zalicza się:
 - 1) Centralny Ośrodek Informacji Turystycznej, zwany dalej „Centralnym Ośrodkiem”,
 - 2) wojewódzkie ośrodki informacji turystycznej, zwane dalej „wojewódzkimi ośrodkami”,
3. Punkty informacji turystycznej stanowią podstawowe ogniwa służby informacji turystycznej, których zadaniem jest udzielenie informacji turystycznej oraz świadczenie usług z tego zakresu.

Do zadań Centralnego Ośrodka należy całokształt informacji turystycznej dla potrzeb turystyki krajowej i zagranicznej w skali kraju, a w szczególności:

- 1) planowanie i programowanie rozwoju informacji, propagandy i reklamy turystycznej,
- 2) ustalanie zasad i wytycznych, mających na celu prawidłowy przepływ informacji oraz sprawne funkcjonowanie systemu informacji turystycznej,
- 3) sprawowanie nadzoru merytorycznego nad działalnością wojewódzkich ośrodków,
- 4) współpraca z zainteresowanymi instytucjami centralnymi, organizacjami społecznymi i biurami podróży w zakresie zbierania materiałów informacyjnych,
- 5) wprowadzanie nowoczesnych metod pracy i urządzeń technicznych w systemie informacji turystycznej,
- 6) współpraca z systemami informacji turystycznej w innych krajach,
- 7) opracowywanie planów wydawniczych dla potrzeb regionu finansowanych z funduszu ogólnobranżowego,
- 8) zbieranie, opracowywanie i przetwarzanie turystycznej informacji dla potrzeb wojewódzkich ośrodków i środków masowego przekazu,
- 9) oddziaływanie w kierunku prawidłowego rozmieszczenia ruchu turystycznego,
- 10) propaganda i reklama walorów turystycznych Polski w kraju i za granicą,
- 11) opracowywanie wytycznych oraz ramowych programów kształcenia i doskonalenia etatowych i społecznych kadr informatorów turystycznych oraz bilansowanie potrzeb w tym zakresie,
- 12) opracowywanie ramowych programów kształcenia i doskonalenia kadr specjalistycznych dla potrzeb informacji turystycznej,
- 13) inicjowanie i realizacja wydawnictw propagujących walory turystyczne kraju dla potrzeb turystyki krajowej i zagranicznej oraz analiza i zatwierdzanie planów wydawniczych wojewódzkich ośrodków,
- 14) organizowanie wystaw turystycznych.

§ 6.

1. Do zadań wojewódzkich ośrodków należy całokształt informacji turystycznej dla potrzeb turystyki krajowej i zagranicznej w skali województwa, a w szczególności:

- 1) planowanie działalności i rozwoju placówek informacji turystycznej,
- 2) organizacja i nadzór nad działalnością centrów i punktów informacji turystycznej,
- 3) reklama i informacja o usługach i walorach turystycznych miejscowości, województwa i regionu oraz podstawowa informacja turystyczna o całym kraju,
- 4) zbieranie, opracowywanie i przetwarzanie informacji turystycznej dla potrzeb Centralnego Ośrodka, centrów i punktów informacyjnych oraz środków masowego przekazu,
- 5) opracowywanie i realizacja planów wydawniczych dla potrzeb województwa,
- 6) opracowywanie i realizacja planów terenowych w zakresie oznakowania turystycznego miejscowości i tras oraz konserwacja tych znaków,
- 7) organizowanie informacji wizualnej,
- 8) organizowanie wystaw turystycznych,
- 9) prowadzenie szkolenia i doskonalenia kadr informatorów turystycznych, organizowanie samokształcenia, dostarczanie materiałów szkoleniowych itp.

2. Ponadto do zakresu działania wojewódzkich ośrodków wyznaczonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, należy wykonywanie następujących zadań zleconych:

- 1) współdziałanie z określonymi innymi wojewódzkimi ośrodkami w zakresie szkolenia i doskonalenia informatorów turystycznych dla potrzeb regionu, organizowanie ich samokształcenia, dostarczanie materiałów szkoleniowych itp.,
 - 2) realizacja planów wydawniczych dla potrzeb turystyki krajowej i zagranicznej w skali regionu turystycznego.
3. Zadania, o których mowa w ust. 2, zlecane przez Centralny Ośrodek wykonywane są na zasadzie pełnej odpłatności.

§ 7.

Wojewódzkie ośrodki mogą wykonywać zadania zlecone przez zainteresowane jednostki w zakresie reklamy i propagandy turystycznej na zasadzie pełnej odpłatności (przewodniki, monografie, informatory itp.).

§ 8.

1. Punkty informacji turystycznej mogą być tworzone przez państwowe jednostki organizacyjne oraz organizacje spółdzielcze i społeczne działające w zakresie turystyki lub zainteresowane jej rozwojem.

2. Punkty informacji turystycznej powinny działać w szczególności w jednostkach organizacyjnych:

- 1) Polskiego Biura Podróży „Orbis” oraz przedsiębiorstw hotelowo-gastronomicznych „Orbis”,
- 2) biur turystycznych organizacji społecznych,
- 3) państwowych terenowych przedsiębiorstw turystycznych,
- 4) Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego,
- 5) Funduszu Wczasów Pracowniczych,
- 6) spółdzielni turystycznych „Gromada” i „Turysta”.

§ 9.

1. Do podstawowego zakresu działania punktów informacji turystycznej należy:

- 1) udzielanie wszechstronnej informacji turystycznej, zarówno krajoznawczej jak i użytkowej (kolejowej, lotniczej, autobusowej,

gastronomicznej, hotelarskiej itd.) dotyczącej danej miejscowości, województwa i regionu turystycznego oraz podstawowej informacji o całym kraju,

- 2) aktywna popularyzacja regionów i miejscowości turystyczno-wypoczynkowych, zwłaszcza mało znanych, w celu deglomeracji ruchu turystycznego,
 - 3) propagowanie i oferowanie różnego rodzaju usług turystyczno-wypoczynkowych,
 - 4) prowadzenie stałego poradnictwa dla zakładów pracy, szkół i ośrodków kulturalnych w zakresie wypoczynku po pracy, organizacji wycieczek itp.,
 - 5) planowanie i programowanie pogadanek o charakterze krajoznawczym i instruktazowym, pokazów filmów turystycznych i przeźroczy,
 - 6) organizowanie informacji wizualnej,
 - 7) zbieranie, opracowywanie i przekazywanie do właściwych wojewódzkich ośrodków systematycznej informacji o danej miejscowości,
 - 8) prowadzenie biblioteczki turystyczno-krajoznawczej.
2. Ponadto punkty informacji turystycznej powinny, stosownie do swych możliwości, prowadzić na zlecenie działalność w zakresie:
- 1) informacji o miejscach noclegowych łącznie z ich rezerwacją (hotele, pokoje gościnne, ośrodki wypoczynkowe, campingi itp.),
 - 2) rezerwacji miejsc w teatrach, kinach, na imprezach kulturalnych, sportowych i turystycznych,
 - 3) sprzedaży biletów na wystawy, do muzeów itp.,
 - 4) rezerwacji biletów kolejowych, lotniczych, autobusowych,
 - 5) sprzedaży wydawnictw, jak informatory, albumy, foldery, plany miast, mapy itp. (w języku polskim i w językach obcych),
 - 6) sprzedaży pamiątek regionalnych,
 - 7) innych usług związanych z obsługą turystów.

§ 10.

1. Punkty informacji turystycznej świadczące informacje i usługi turystyczne w szerokim zakresie, posiadające wysokokwalifikowany personel etatowy ze znajomością języków obcych, mogą używać nazwy „centrum informacji turystycznej”.

2. Szczegółowe warunki, jakie powinny spełniać centra informacji turystycznej, określi naczelny dyrektor Zjednoczenia Gospodarki Turystycznej.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego
Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki
Nr 11 z dnia 23 marca 1977 r. (poz. 10).

11

ZARZĄDZENIE Nr 12

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 14 kwietnia 1977 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie struktury organizacyjnej Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu.

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 191) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 72 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 23 października 1975 r. w sprawie struktury organizacyjnej Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu (Dz. Urz. GKKFiT Nr 8, poz. 38) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 pkt 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) Dział Pomocy Naukowych i Dydaktycznych”,

2) w § 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Instytut Nauk Biologicznych z Zakładami:

a) Morfologii Funkcjonalnej,

b) Fizjologii,

c) Biochemii i Dietetyki,

d) Medycyny Sportu”,

b) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) Instytut Rehabilitacji Ruchowej z Zakładami:

a) Teorii i Metodyki Rehabilitacji,

b) Rehabilitacji w Dysfunkcjach Narządu Ruchu,

c) Rehabilitacji w Chorobach Wewnętrznych,

d) Higieny”.

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu: *B. Kapitan*

12

ZARZĄDZENIE Nr 15

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 14 maja 1977 r.

w sprawie cen usług campingowych.

Na podstawie § 10 ust. 13 uchwały nr 271 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1974 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu (Monitor Polski z 1974 r. Nr 40, poz. 233 i z 1975 r. Nr 19, poz. 118) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Zarządzenie określa ceny usług campingowych w ogólnie dostępnych obozowiskach turystycznych jednostek gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej.

2. Przepisy zarządzenia stosuje się również do cen ogólnie dostępnych usług campingowych świadczonych przez zakładowe obozowiska turystyczne.

§ 2.

Wysokość cen usług campingowych uzależnia się od:

1) rodzaju i kategorii obozowiska turystycznego,

2) zakresu świadczonych usług.

§ 3.

Ustala się tabelę cen usług campingowych stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 4.

Ustala się dwa rodzaje cen usług campingowych:

1) normalne,

2) zniżkowe.

§ 5.

1. Do korzystania z usług campingowych po cenach zniżkowych są uprawnieni:

1) obywatele polscy:

a) zatrudnieni na podstawie umowy o pracę,

b) prowadzący gospodarstwa rolne,

c) renciści i emeryci,

d) młodzież szkolna i akademicka,

e) członkowie rodzin zamieszkałych wspólnie z osobami wymienionymi pod lit. a)—d),

f) legitymujący się dowodem tożsamości lub paszportem konsularnym;

2) cudzoziemcy:

a) personel przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, akredytowanych w Polsce,

b) stali korespondenci prasy, radia i telewizji zagranicznej akredytowani w Polsce,

c) studenci otrzymujący stypendia państwowe od Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

d) zatrudnieni na warunkach umowy o pracę przez polskie instytucje lub przedsiębiorstwa uspołecznione,

e) inni cudzoziemcy na podstawie odrębnych decyzji Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 6.

1. Usługi campingowe dzieciom w wieku poniżej 7 lat świadczone są nieodpłatnie.

2. Opłatę pobytową za dzieci w wieku 7—14 lat obniża się o 50%.

§ 7.

1. Stosowanie cen ustalonych zarządzeniem jest uwarunkowane zaliczeniem obozowiska turystycznego do właściwego rodzaju, a campingu także do odpowiedniej kategorii.

2. Ceny usług świadczonych na minicampingach podlegają obniżeniu o 25% w stosunku do cen świadczonych na campingach tej samej kategorii.

3. W razie krótkotrwałego awaryjnego wyłączenia z eksploatacji urządzenia obowiązującego w danej kategorii, cena usługi za ten okres powinna być obniżona co najmniej o 10%.

4. Ceny podlegają obniżeniu o odpowiednią kategorię, jeżeli wyłączenie z eksploatacji dotyczy urządzeń warunkujących zaliczenie campingu do danej kategorii i nie ma charakteru awaryjnego.

§ 8.

1. Obozowiska turystyczne są obowiązane udzielać zniżek:

- 1) w wysokości 10% opłaty pobytowej:
 - a) młodzieży szkolnej powyżej 14 lat oraz akademickiej,
 - b) posiadaczom kartonów Alliance Internationale de Tourisme, Federacione Internationale de Automobiles, Federacion Internationale de Camping et de Caravaning,
 - c) członkom Polskiej Federacji Campingu;
- 2) w wysokości 33% opłaty pobytowej — biurom podróży zlecającym usługi świadczone cudzoziemcom.

2. Obozowiska turystyczne mogą udzielać zniżek w wypadkach uzasadnionych względami ekonomicznymi lub handlowymi, a w szczególności w okresach przed i po sezonie turystycznym.

3. Obozowiska turystyczne są obowiązane udzielać zniżek wysokości 10% od wartości usług campingowych turystom z Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej posiadającym vouchery campingowe wystawione przez Biuro Turystyki Zagranicznej Polskiego Związku Motorowego lub Polskie Biuro Podróży „Orbis”.

§ 9.

1. Cenniki usług w poszczególnych obozowiskach turystycznych ustalają ich kierownicy.

2. Ceny podlegają zaakragleniu do 1 zł.

3. Cenniki usług poszczególnych obozowisk turystycznych podlegają zatwierdzeniu przez jednostki nadrzędne nad tymi obozowiskami.

§ 10.

Ilekroć w zarządzeniu użyto określenia „kierownik obozowiska turystycznego” lub „jednostka nadrzędna”, należy przez to rozumieć w odniesieniu do prywatnych obozowisk turystycznych ich właścicieli.

§ 11.

Umowy zawarte przed wejściem w życie zarządzenia rozliczane są według cen obowiązujących dotychczas.

§ 12.

Tracą moc:

- 1) § 1—3 i 7 zarządzenia nr 28 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 6 maja 1968 r. w sprawie maksymalnych cen usług świadczonych na obozowiskach turystycznych oraz w domkach campingowych (Dz. Urz. GKKFiT z 1972 r. Nr 7, poz. 23 i z 1976 r. Nr 3, poz. 9),
- 2) decyzja nr 23/EF/76 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 19 czerwca 1976 r. w sprawie cen za usługi świadczone na campingach i polach biwakowych, zmieniona decyzją nr 2/EF/77 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 18 stycznia 1977 r.

§ 13.

Zarządzenie obowiązuje z dniem 15 maja 1977 r.

Przewodniczący Komitetu: wz. *A. Trojnar*

Załącznik do zarządzenia nr 15 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 14 maja 1977 r. (poz. 12).

w złotych za 1 dobę

Lp.	Rodzaj usług	Normalna				Zniżkowa			
		kategoria campingu			pole biwakowe	kategoria campingu			pole biwakowe
		I	II	III		I	II	III	
1	Pobyt 1 osoby	33	18	12	9	12	8	5	4
2	Ustawienie namiotu 1-osobowego lub 2-osobowego do 1.30 m wysokości	9	8	6	3	8	6	4	2
3	Ustawienie namiotu nie większego jak 6-osobowy	18	12	9	6	12	9	6	5
4	Ustawienie namiotu powyżej 6-osobowego	54	24	18	12	36	18	12	9
5	Ustawienie przyczepy campingowej jednoosiowej	18	12	9	6	12	9	6	5
6	Ustawienie przyczepy campingowej dwuosiowej	24	18	12	9	18	12	9	7
7	Podłączenie i korzystanie z prądu elektrycznego	8	8	8	—	8	8	8	—
8	Ustawienie samochodu	18	12	9	6	12	9	6	5
9	Ustawienie motocykla	9	6	4	3	6	5	3	2
10	Ustawienie autobusu	50	40	35	30	30	24	18	15
11	Korzystanie każdorazowo z urządzeń do mycia samochodu lub przyczepy	9	9	9	—	9	9	9	—
12	Korzystanie każdorazowo z urządzeń do mycia autobusu	30	30	30	30	30	30	30	—

Uwaga: Ustawienie roweru i motoroweru na campingu jest wolne od opłaty.

13

OBWIESZCZENIE

DYREKTOR TORA DEPARTAMENTU PRAWNO-ORGANIZACYJNEGO
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 27 lutego 1977 r.

o sprostowaniu błędów w Dzienniku Urzędowym GKKFiT Nr 6 i 7 z 1976 r.

1. W Dzienniku Urzędowym Nr 6 z 1976 r. prostuje się następujące błędy:

- a) W załączniku nr 11 do zarządzenia nr 38 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 29 września 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w obiektach sportowych i rekreacyjnych należy skreślić ust. 8 do 16 oraz § 2, które zostały omyłkowo wydrukowane;
- b) W załączniku nr 12 zarządzenia nr 38 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 29 września 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w obiektach sportowych i rekreacyjnych opuszczono § 1 od ust. 8 do 16 oraz § 2 w następującym brzmieniu:

8. Dodatki przysługują do czasu zapewnienia na danym stanowisku pracy warunków odpowiadających obowiązującym higienicznym normom pracy.

9. Dodatki za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych wypłaca się, jeżeli praca w takich warunkach wykonywana jest przez co najmniej 4 godziny dziennie lub 100 godzin w miesiącu. Przy zastosowaniu wyżej określonej zasady dodatki te wypłaca się jedynie za rzeczywisty czas pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych.

10. Dodatki przyznaje dyrektor (kierownik) zarządu w porozumieniu z radą zakładową.

11. Przy zbiegu uprawnień do dwóch dodatków przysługuje dodatek wyższy.

12. Ustalone w ust. 2, 3 i 4 grupy szkodliwości lub uciążliwości powinny być uzupełnione albo niektóre pozycje tych grup skreślone, jeżeli:

- 1) wprowadzone zostały środki o właściwościach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia,
- 2) nastąpiła zmiana warunków pracy wskutek stosowania urządzeń lub środków powodujących usunięcie istniejących warunków uciążliwych i szkodliwych dla zdrowia,
- 3) w wyniku przeprowadzenia systematycznych badań i pomiarów czynników szkodliwych i uciążliwych dla zdrowia stwierdzono istotne zmiany,

13. Uzupełnienie lub skreślenie pozycji występujących w poszczególnych grupach uciążliwości lub szkodliwości następuje na wniosek zakładu pracy poparty wynikami badań środowiskowych, ujętych w karcie zagrożenia zawodowego, a dokonanych lub zaopiniowanych przez stację sanitarno-epidemiologiczną, a następnie zatwierdzone przez dyrektora (kierownika) zarządu w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych.

14. Dyrektor jednostki organizacyjnej jest obowiązany, po stwierdzeniu szkodliwości lub uciążliwości, opracować i realizować program likwidacji tych czynników.

15. Wszyscy pracownicy zatrudnieni przy pracy w warunkach szkodliwych powinni otrzymywać po 0,5 l przegotowanego mleka dziennie i spożywać je w miejscu pracy, o ile praca w tych warunkach

trwa co najmniej 4 godziny dziennie. W razie nieobecności w Pracy (bez względu na przyczynę) pracownikowi mleko nie przysługuje. Wypłacanie ekwiwalentu zamiast mleka jest niedopuszczalne.

16. W pomieszczeniach, w których jest wysoka temperatura, należy przygotować bezpłatnie do dyspozycji zatrudnionych w nich pracowników napoje, jak woda sodowa, kawa, napar mięty.

Dodatek za pracę w warunkach wysokogórskich

§ 2.

1. Dodatek za pracę w warunkach wysokogórskich może być przyznany pracownikom obiektów górskich, w wysokości do 400 zł, które:

- 1) położone są powyżej 600 metrów nad poziomem morza,
- 2) mają utrudnione warunki transportu,
- 3) położone są w odległości ponad 3 km od najbliższego osiedla ludzkiego.

2. Kwalifikacji obiektów działających w warunkach wysokogórskich dokonuje jednostka nadrzędna,

3. Wysokość dodatku, o którym mowa w ust. 1 § 2, przyznaje dyrektor (kierownik) zarządu w ramach planowanego funduszu płac.

2. W Dzienniku Urzędowym Nr 7 z 1976 r. prostuje się następujące błędy:

- a) w załączniku nr 2 do zarządzenia nr 48 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 29 października 1976 r. w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w zakładach hotelarskich i obozowiskach turystycznych należy skreślić w rubryce 3 tabeli stanowisk, kwalifikacje zaszerogowania pracowników zakładów hotelarskich i obozowisk turystycznych wyrazy: „zawodu lub stanowiska” oraz dodać w to miejsce „zakładu lub obozowiska”,
- b) w zarządzeniu nr 49 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 25 listopada 1976 r. w sprawie Resortowej Komisji do Spraw Kategorii oraz Rekomendacji Zakładów Hotelarskich i Campingów opuszczono w druku § 6—9 w następującym brzmieniu:

„§ 6.

Obsługę administracyjno-biurową i finansowo-księgową zapewnia, a koszty działalności Komisji pokrywa Zrzeszenie Polskich Hotelarzy Turystycznych.

§ 7.

Za każde posiedzenie Komisji odbyte poza godzinami służbowymi przysługuje:

- 1) przewodniczącemu posiedzenia — 57 zł,
- 2) pozostałym osobom uczestniczącym w posiedzeniu — 38 zł.

§ 8.

W sprawach nie uregulowanych zarządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr 30, poz. 442).

§ 9.

Tracą moc:

- 1) § 1 ust. 2, § 2, 3, 4 i 5 zarządzenia nr 10 Przewodniczącego Głównego

niego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 20 stycznia 1967 r. w sprawie zasad oraz trybu zaliczania zakładów hotelarskich do poszczególnych kategorii,

- 2) § 3, 4 i 7 ust. 2 zarządzenia nr 26 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 15 kwietnia 1966 r. w sprawie rekomendacji bazy recepcyjnej w Polsce (Dz. Urz. GKKFiT Nr 4, poz. 24”).

Dyrektor Departamentu wz. *Z. Bałkowski*

Administracja Dziennika Urzędowego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki informuje, że kolportaż Dziennika prowadzi obecnie RSW „Prasa—Książka—Ruch” Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, Warszawa ul. Towarowa 28.

Warunki prenumeraty

Prenumeratę na kraj przyjmują Oddziały RSW „Prasa—Książka—Ruch” oraz urzędy pocztowe i doręczyciele — w terminie do 25 listopada na cały rok następny.

Cena prenumeraty rocznej — zł 30,—

Jednostki gospodarki uspołecznionej, instytucje i organizacje społeczno-polityczne składają zamówienia w miejscowych Oddziałach RSW „Prasa—Książka—Ruch”.

Zakłady pracy i instytucje w miejscowościach w których nie ma Oddziałów RSW oraz prenumeratorzy indywidualni, zamawiają prenumeratę w urzędach pocztowych lub u doręczycieli.

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 50% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje RSW „Prasa—Książka—Ruch”, Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, ul. Towarowa 28, 00-958 Warszawa, konto PKO nr 1531-71 — w terminie podanym dla prenumeraty krajowej.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego GKKFiT nie przyjmuje wpłat na prenumeratę lub sprzedaż Dziennika.

Sprzedaż archiwalnych numerów Dziennika, po uprzednim pisemnym zamówieniu, prowadzi RSW „Prasa—Książka—Ruch”, Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, ul. Towarowa 28, 00-958 Warszawa.

Redakcja: Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki — Departament Prawno-Organizacyjny

Administracja: Wydział Administracyjny Departamentu Administracyjno-Budżetowego GKKFiT
00-581 Warszawa, ul. Litewska 2 — skrytka pocztowa 1024

Tłoczono w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.